

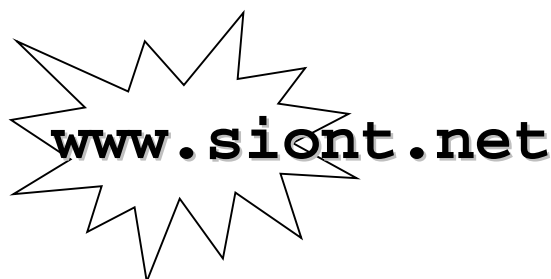
.... U OVOM BROJU**ZDRAVO SRCE***Jan Vareca***LJUBAVNA PRIČA***nepoznati autor***ATANAZIJE - HEROJ ZA
HRISTA***James C. Hefley***SMISAO TRPLJENJA***Pavel Leštan***BOG, JEVREJI I IZRAEL***Vlatko Dir***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...****... SIONSKA TRUBA ...****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Pavel Leštan**Žarko Đorđević**Nada Mužićki**Miodrag Zvezdanović*

"Vidi, stojim na vratima i kucam; ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ućiću k njemu i ješću s njim - i on sa mnom." (Otkr. 3:20 EĆ)

Dakle, pred našim vratima neko stoji i kuca. Ne zvoní, ne lupa, ne želi da otvori vrata nasilno. Samo kuca i čeka, da li ćemo otvoriti. Nije li to prosjak ili trgovački putnik? Ne, to je Taj, kome je "data sva moć na nebu i na zemlji". Njegovo ime je Isus Hrist. Uopšte ne bi na Njega ni obratili pažnju da nam nije rekao, da stoji pred vratima našeg srca.

Stoji tako napolju a unutra smo mi sa našim nerasčišćenim problemima, sa savešću koja je opterećena mnogim krivicama, sa zadacima koje premašuju naše snage, sa svojim ljutnjama, žalostima, brigama i mukama. Mi smo kao trgovac čije je knjigovodstvo u potpunom neredu i haosu. Zašto ne obraćamo pažnju na Onog koji stoji napolju? Otvorimo i pokažimo Spasitelju knjige našeg upropašćenog života i molimo Ga da On sam sve to uzme u svoje ruke.

Obratimo pažnju, da su Njegove ruke izranjavane. Tragovi klinova, kojima su bile probodene, još su vidljivi i svedoče o tome, da je za nas razapet. Zato On može i želi snažno i spasonosno da uđe u naš život. Veoma smo naivni kada želimo da sa svim našim problemima i tamnim tajnama ostanemo sami, kada pred vratima stoji moćni Spasitelj.

Wilhelm Busch / 365 X On

ZDRAVO SRCE

Jan Vareca (St. Pazova)

"Iznad svega srce svoje čuvaj, jer su u njemu izvori života". (Priče 4:23 LB)

Veliki broj ljudi danas umire ili boluje od bolesti srca. Ovome su umnogome doprineli "blagoslovi" modernog veka: brza hrana, malo kretanja, stres, razne zavisnosti...

Stoga, jedno od presudnih zdravstvenih pitanja današnjeg čoveka je pitanje zdravlja njegovog srca, jer zdravo srce znači: dug život, zdravlje, snagu, vitalnost, sreću...

Ali, za zdrav i sretan život, dece Božje nije važno imati samo telesno srce zdravo, zdrav srčani mišić. Njih bi trebalo, da zabrinjava zdravlje njihovog duhovnog srca. Telesno srce je od "praha zemaljskog" sazdano i u prah će se vratiti, a duhovno srce će morati da stane pred Boga i položi svoje kardiogramе - račun.

Kakvo je to duhovno srce o kome govorim? Po Bibliji, srce jeste centar čoveka, to je mesto: odluka, volje, karaktera i emocija. Naše srce je naše pravo JA - centar naše ličnosti. Ukratko: kakvo srce, takav čovek.

Tako, okoreli zao čovek jeste takav, jer je njegovo srce takvo:

"I pogledavši ih naokolo s gnevom, tužan zbog okorelosti njihovoga srca, reče čoveku: ispruži ruku. I ispruži, te posta opet zdrava ruka njegova." (Mk. 3:5 EČ)

Čovekove misli, razmišljanja izlaze iz njegovog srca. Ono je pravi čovekov intelektualni centar, mozak samo obrađuje te informacije.

"A neki od književnika seđahu onde i razmišljahu u svojim srcima: što ovaj govori tako? On huli; ko može da oprašta grehe sem jednoga Boga?" (Mk. 2:6 EČ)

Srce je centar čovekovih osećanja:

"I rekoše jedan drugome: nije li naše srce gorelo u nama kad nam je govorio usput i tumačio nam Pisma?" (Lk. 24:32 EČ)

Biblija naglašava jedinstvenu vezu između čovekovog srca i njegove ličnosti. Tj. stavlja znak "jednako" između njih.

Telesno srce se sastoji od četiri komore. Ukoliko jedna nedostaje ili je slaba, srce ne može da funkcioniše ono je bolesno. Slično tome, i naše duhovno srce treba da poseduje četiri komore da bi bilo zdravo. Prva komora bi bila...

I. SRDAČNOST

Srdačnost jeste važna karakterna crta hrišćanina. Srdačnost je ljubav na delu, to je praktična ljubav. Biti srdačan znači imati otvoreno srce za svakoga, nalaziti vremena za svakoga, imati lepu reč i osmeh za sve. Srdačnost se svakako može i odglumiti, ali pre ili kasnije ovakvi "glumci" bivaju razotkriveni tj. njihova srdačnost biva okarakterisana kao licemerje.

Nažalost, mnoge hrišćane, pa i cele crkve ne krasi ova vrlina. Danas, tih vrlina ima sve manje. Ljudi su suviše zauzeti sobom i svojim problemima i nemaju ni malo topline, da je pruže drugima. Odsustvo srdačnosti među ljudima, nosi hladne, formalne i površne odnose a takvi odnosi među Njegovom decom nisu Bogu ugodni. Apostol Jovan, upozorava crkvu da se čuva nesrdačnosti - neljubavi:

"Po tom smo poznali ljubav, što je on položio svoj život za nas; i mi smo dužni da položimo svoje živote za braću. A koji ima svetska blaga i gleda svoga brata kako oskudeva, pa zatvori svoje srce prema njemu, kako može Božija ljubav da ostane u njemu? Dečice, ne volimo rečju ili samo jezikom, nego delom i istinom." (1. Jov. 1:16-18 EČ)

Ako bi ljubav bila sunce, onda bi toplina tog sunca bila svakako srdačnost. Biblija opisuje Crkvu kao Telo Hristovo i, naravno tom Telu glava je Hristos, koji nadgleda i stara se o celom svom telu. Ali, da li ste se možda zapitali šta je srce ovoga Tela? Ja verujem da bi to mogla biti ljubav. A ako je tako, onda će srdačnost biti puls ovoga srca. I kao što mogu vlastiti puls srca osetiti na svakom delu svog tela: nozi, ruci, vratu, slično tome - Božja ljubav se može osetiti u crkvi, kroz srdačnost među braćom i sestrama.

Jednu stvar sam primetio a to je da su srdačni ljudi uvek radosni ljudi. I to mogu razumeti, jer kakav drugačiji i može da bude čovek ispunjen ljubavlju Božjom. Ovo nas vodi do sledeće komore našeg duhovnog srca, a to je...

II. RADOST

Radost je druga vrлина koja treba da krasī naš duhovni život. Savetovati ljudima danas da treba da se raduju, dok nastoje da prežive od danas do sutra, uz male plate i velike dažbine ili su teško bolesni, može da zvuči kao neslana šala. Međutim, Biblija nas hrišćane poziva i skoro naređuje radovanje:

"Uostalom, braćo moja, radujte se u Gospodu. Meni nije dosadno da vam isto pišem, a vama je to na sigurnost." (Fil. 3:1 EČ)

"Radujte se svagda u Gospodu; opet velim: radujte se." (Fil. 4:4 EČ)

Meni je lično ovo bilo dugo neprihvatljivo, tj. nisam razumeo kako se mogu radovati kada u mom životu stvari krenu loše. A onda sam shvatio, da ovakva situacija nije "večna" i moraće da prođe. Ustvari, kad bolje razmislim, ljudi koji hodaju sa Bogom su jedini ljudi na svetu koji zaista mogu uvek i svagda da se raduju, i to s razlogom. Temelj ove radosti je nada koju imaju, nada u budućnost, nada da će ovozemaljske stvari i ovo smrtno telo jednom biti zamenjeno "novim svetom" i "novim telom". Zbog toga apostol Pavle naziva radost, našom sigurnošću (Fil. 3:1), jer radost Gospodnja može sačuvati našu veru u Njega a nama dati sigurnost spasenja.

Ništa čoveku ne oduzima snagu čoveku kao tuga i depresija, "Veselo srce razvedri lice, a duh klone kada u srcu je žalost." (Priče 15:13 LB). Radost je pokretačka snaga srca, njegova energija. Radost leti na krilima optimizma. Rekao bih da je ona "zarazan optimizam". Stoga, radosni ljudi su nam uvek zanimljivi i privlačni, jer se lepo osećamo pored njihovog "radosnog optimizma". Biblija kaže da je prvu crkvu krasila ovakva radost i da je to privlačilo mnoge:

"A učenici punjahu se radosti i Duha Svetog." (Dela 13:52 EČ)

"Svakodnevno su bili stalno i jednodušno u hramu, lomili su hleb po kućama, primali su hranu s radošću i prosta srca, hvaleći Boga i uživajući ljubav svega naroda. A Gospod je svaki dan dodavao one koji se spasavaju." (Dela 2:46-47 EČ)

"A kad čuše neznabošci, radovahu se i slavljahu reč Božju, i verovahu koliko ih beše pripremljeno za život večni." (Dela 13:48 EČ)

Znači, ako bi želeli da naša lokalna crkva raste, onda bi možda unutar nje trebalo da ima malo više radosti. Ljudi ovoga sveta, koji žive pod pritiskom nesnosne svakodnevice, zasigurno nisu zainteresovani da dođu u crkvu punu kiselih faca i namćora, koji više liče na ljude koji su naterani da budu hrišćani, negoli na ljude spašene od pakla kojima su imena zapisana na nebesima.

Da se razumemo, govorim o duhovnoj radosti, radosti koja je inicirana duhovnim stvarima - Bogom. Ne o radosti - tj. lepom, veselom raspoloženju među drugarima, gde se pričaju vicevi ili neko zadirkuje. Takvu "telesnu" radost može da ima svako, bez obzira da li poznaje Boga ili ne.

Duhovna radost nam dolazi prvenstveno zbog Gospoda i onoga šta je On učinio za nas, zbog Njegove ljubavi koja se izliva na nas.

"Ali se tome ne radujte što vam se duhovi pokoravaju, nego se radujte što su vaša imena napisana na nebesima." (Luka 10:20 EČ)

"Koga vi volite iako ga niste videli, u koga sad verujete iako ga ne vidite, i radujete se neizrecivom i proslavljenom radošću, jer postižete cilj svoje vere: spasenje svojih duša." (1. Pet. 1:8-9 EČ)

Šta više, radost jeste jedna od karakteristika Carstva Božjeg te bi bilo normalno i za očekivati, da građani ovog Carstva poseduju radost.

"Jer carstvo Božije se ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, i miru, i radosti u Duhu Svetome." (Rim. 14:17 EČ)

Srce koje je okusilo radost Gospodnju, je srce koje krasī odlučnost za Gospoda a to nas vodi do treće komore našeg duhovnog srca...

III. CELOVITOST

Biti ceo - znači nemati podelu unutar sebe. Imati podeljeno srce znači imati možda dva srca a opet biti bez ijednog. Gospod ne želi "deo" srca, On zahteva celo naše srce:

"Niko ne može služiti dvojici gospodara; jer će ili jednoga mrzeti, a drugoga voleti, ili će jednom biti privržen, a drugoga prezirati; ne možete služiti Bogu i mamonu." (Mat. 6:24 EČ)

Biblija upozorava na opasnost, u koju čoveka uvodi njegovo podeljeno srce:

"Kad je čovek podeljene duše, nepostojan na svim svojim putevima." (Jak.1:8 EČ)

Dakle, podeljeno srce nikada ne može ugoditi Bogu i čini kaos u njemu samom. Tako, kaže apostol Jakov. A zašto je nepostojan (haotičan)? Zbog toga što je ovakav čovek podeljena ličnost (duša), pa tako jedno srce želi ovo a drugo ono. On živi u stalnoj zbrci uma i duše. Neodlučan je, menja mišljenja, menja raspoloženja, nikad spokojan i zadovoljan, traži i žudi za nekim novim stvarima, ali ih nikada ne dostiže. Ustvari meni se čini da ovakav čovek kao i da nema srce - svoju ličnost.

Imati celovito srce znači imati jako srce, jako srce je neoborivo. Gospod je kadar da od našeg srca napravi veličanstvenu tvrđavu, koja će odolevati svakovrsnim iskušenjima i kušnjama. "Utvrđeno je srce njegovo, neće se pobojati, i videće kako padaju neprijatelji njegovi." (Ps. 112:8 RDK)

Da bi naše srce postalo celo, kao prvo mora biti predato Gospodu. On mora da postane apsolutni gospodar našeg srca. Međutim, nemojmo misliti da ovo predanje znači, da će Gospod da uzme naše srce, te nas ostaviti bez njega. Ne, ono nam je potrebno, i On to zna, jer kao što smo rekli, moje srce to sam ja, moja ličnost. Bog želi da se naša ličnost i dalje razvija. Bog želi samo apsolutnu vlast i jedino pravo na naše srce da On sedi na prestolu našeg srca, centru našeg bića - života.

Hrišćani često prave pobune protiv Cara svoga srca, okrećući se i predajući se grešnim i Bogu protivnim stvarima. Na taj način Cara svrgavaju i teraju, i naravno da

On će se tužan povući. Zbog toga je važno da negujemo ispravno razmišljanje našeg duhovnog srca, tj. da vežbamo u pobožnosti, jer ovo nas sigurno može sačuvati od sulude pobune protiv Cara našeg srca. Takva odmetnuta srca Gospod traži i zove natrag k sebi: "Sine moj, daj mi srce svoje, i oči tvoje neka paze na moje pute." (Priče 23:26 RDK)

Prvi korak ka posedovanju celog srca jeste, prihvatanje evanđelja. Koristeći Evanđelje, Bog izvodi operativni zahvat transplantacije srca. On naše grešno, nestabilno, prevrtljivo, bolesno srce, menja novim srcem. Ovo nas vodi pravo do razmišljanja o četvrtoj komori našeg duhovnog srca...

IV. EVANĐELJE

Pri našem obraćenju Bog nam je izvadio kameno - mrtvo srce, i umesto njega stavio mesnato - živo srce.

"I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno, da bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog." (Jezek. 11:19-20 RDK).

No, nije dovoljno imati samo novo, presađeno srce da bi se moglo živeti. Potrebna je i krv. Srce ne može da radi bez krvotoka. Tako, u čoveka - srce i krvotok čine jednu celinu.

Evanđelje - Reč Božja jeste ono što održava naše novo, obraćeno duhovno srce u životu tj. čini da kuca, da bude živo Bogu. Dotle, Sveti Duh nam dat pri obraćenju jeste krvotok našeg novog duhovnog čoveka.

Dalje, naše duhovno srce treba da kuca u ritmu evanđelja - u ritmu Reči Božje. Na žalost, mnogim hrišćanima srca kucaju u ritmu ovoga sveta ili nekom svom vlastitom ritmu, a to nije ritam, već aritmija srca. Jer ovo srce ne kuca više normalno - Bogu ugodno. Oni ne znaju da je to ritam smrti a ne života: taj ritam može samo da im donese jedino duhovni infarkt.

Koji je to ritam evanđelja? To je ritam koji kaže:

1. Pouzdaj se u Hrista za svoje oproštenje od greha.

"Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan - da nam oprosti grehe i očisti nas od svake nepravdnosti." (1. Jov. 1:9 EČ)

2. Pouzdaj se u Hristovu ljubav, koju On ima za tebe.

"Ko će nas rastaviti od Hristove ljubavi? nevolja, ili pritešnjenost, ili gonjenje, ili glad, ili golotinja, ili pogibao, ili mač? Kao što je napisano: »Radi tebe ubijaju nas vazdan, smatraju nas kao ovce za klanje«. Ali u svemu tome mi nadmoćno pobeđujemo pomoću onoga koji nas je zavoleo. Ubeđen sam naime, da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, niti kakvo drugo stvaranje, ne može rastaviti od Božije ljubavi, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem." (Rim. 8:35-39 EČ)

3. Veruj u evanđelje.

"Ja se, naime, ne stidim evanđelja, jer je ono sila Božija na spasenje svakome ko u njega veruje, prvo Judejinu, a i Grku. Jer se u njemu otkriva pravednost Božija, iz vere u veru, kao što je napisano: »Pravednik će živeti od vere«. " (Rim. 1:16-17 EČ)

4. Imaj ljubav prema drugima.

"Dajem vam novu zapovest, da ljubite jedan drugoga, kao što sam ja vas ljubio, da i vi ljubite jedan drugoga." (Jov. 13:34 EČ)

5. Budi svet, neka posvećen život postane tvoj "životni stil".

"Nego po Svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju. Jer je pisano: Budite sveti, jer sam ja svet." (1. Pet. 1:15-16 EČ).

Tako, hrišćanine "uhvati ritam" evanđelja, ostavi se ritma ovoga sveta!

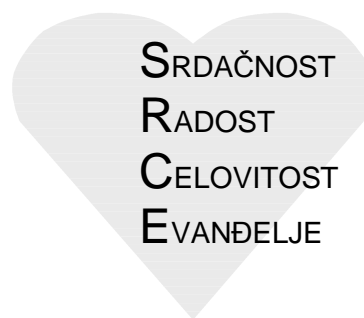
REČ ZA KRAJ

Pitanje zdravlja srca je pitanje života! Ljudi bolesni od nekih srčanih bolesti troše velike sume novaca da bi ozdravili svoje srce. Koliko više deca Božja treba da vode računa o svom srcu, s obzirom da je ono to koje će poneti sa sobom pred Hrista. Istina je sledeća: kakvo mi je duhovno srce, takav sam ja. Kakav čovek, takvo srce.

Biblija nam savetuje: "Iznad svega srce svoje čuvaj, jer su u njemu izvori života." (Priče 4:23 LB)

Čovek čije je duhovno srce bolesno može i dalje svake nedelje da sedi u crkvi, ali sve dok on dopušta da njegovo srce bude i dalje bolesno, ceo njegov duhovni život će polako da se gasi i umire, na njemu se obistinjuju reči: "poseduje obličje pobožnosti, a njene sile se odrekao" (2. Tim. 3:5). Slično tome i crkva koja nema zdravo srce, takođe odumire (Otk. 3:1-2).

Bilo bi nam pametno stati pred Boga i zapitati Ga, kao Lekara nad lekarima: "Gospode, kako ti danas izgleda moje srce? Je li puls u redu? Da li je celo? Ne fali li neka "komora"? Uz Njegovu operaciju ili terapiju, naše duhovno srce može postati snažno i sposobno da podnese najveće napore u našoj životnoj trci vere.

LJUBAVNA PRIČA *nepoznati autor*

Jednog dana probudio sam se rano ujutro da posmatram izlazak sunca. Ah, lepotu Božijeg stvaranja je nemoguće opisati. Dok sam gledao, veličao sam Boga za Njegovo divno delo. Sedeo sam tamo i osetio Božiju prisutnost pored sebe.

On me pitao: "Da li me voliš?"

Odgovorio sam: "Naravno, Bože! Ti si moj Gospod i Spasitelj!"

Zatim je pitao: "Da si telesno hendikepiran, da li bi me još uvek voleo?"

Bio sam zbunjen. Pogledao sam dole na moje ruke, noge i preostalo moje telo i iznenadio se koliko stvari mogu uraditi, koje sam jednostavno mislio da mi pripadaju. I odgovorio sam: "To bi bilo teško, ali ja bi te još uvek voleo."

Onda je Gospod rekao: "Kada bi bio slep, da li bi i tada voleo ono što sam stvorio?"

Kako bih mogao da volim nešto ako to ne mogu da vidim? Onda sam pomislio na sve slepe ljude u svetu i kako su mnogi od njih voleli Boga i Njegovo stvaralaštvo. Pa, odgovorio sam: "Teško je zamisliti, ali ja bih te i tada voleo."

Onda me Gospod pitao: "Da si gluv, da li bi i tada slušao moju reč?"

Kako bi mogao čuti išta ako bi bio gluv? Onda sam shvatio. Za slušanje Božije reči ne trebaju nam samo naše uši, nego naša srca. Odgovorio sam: "To bi bilo teško, ali ja bih i tada slušao tvoju reč."

Zatim je Gospod opet pitao: "Ako bi bio nem, da li bi i tada slavio moje ime?"

Kako bi mogao slaviti bez glasa? Onda sam shvatio: Bog želi da ga slavimo iz naših srca i duša. Nije važno kako nam glas zvuči. I slavljenje Boga nije uvek sa pesmom. Kada smo ustrajni u zahvaljivanju rečima i u nevoljama mi dajemo Bogu hvalu. Pa sam odgovorio, "Iako ne bi mogao pevati, ja bih i tada slavio Tvoje ime."

A Gospod je opet pitao: "Da li me zaista voliš?"

Sa ubeđenjem hrabro i snažno, odgovorio sam odlučno: "Da Gospode! Volim te zato što si ti jedini istiniti Bog!" Mislio sam da sam dobro odgovorio, ali...

Bog me je upitao: "ZAŠTO ONDA GREŠIŠ?"

Odgovorio sam: "Jer sam samo čovek i nisam savršen."

"Zašto onda u danima mira odlutaš tako daleko? Zašto samo u danima teškoće moliš najiskrenije?"

Odgovorile su samo suze.

Gospod je nastavio: "Zašto pevaš samo na sastancima i susretima? Zašto me tražiš samo u vreme slavljenja? Zašto moliš tako sebično? Zašto moliš tako neverno?"

Suze su mi neprekidno i dalje klizile niz obraze.

"Zašto me se stidiš? Zašto ne objavljuješ Radosnu vest? Zašto za vreme progonstva, plačeš drugima na ramenu, kada ti Ja pružam moje rame da plačeš na njemu? Zašto tražiš izgovor kada ti dajem prilike da služiš u moje ime?"

Pokušavao sam da odgovorim, ali odgovora nije bilo.

"Tvoj život je blagosloven. Stvorio sam te da ne odbacuješ ovaj poklon. Blagoslovio sam te talentima da mi služiš, a ti se stalno okrećeš u stranu. Otkrio sam ti Moju Reč, ali ti ne napreduješ u spoznaji. Govorio sam ti, ali tvoje uši su bile gluve. Pokazivao sam ti svoje blagoslove, ali tvoje oči su bile slepe. Slao sam ti svoje slugu, ali ti si sedeo lenjo, dok su oni bili oterani. Čuo sam tvoje molitve i odgovorio na njih."

"DA LI ME ZAISTA VOLIŠ?"

Nisam mogao da odgovorim. Kako bih? Bilo mi je neverovatno neprijatno. Nisam imao opravdanje. Šta sam mogao reći na sve ovo?

Kada mi je srce glasno zaplakalo i suze potekle, rekao sam: "Molim te oprosti mi Gospode. Ja nisam dostojan da budem Tvoje dete."

Gospod je odgovorio: "To je moja milost, dete moje."

Upitao sam: "Zašto mi neprestalno opraštaš? Zašto me tako voliš?"

Gospod je odgovorio: "Zato što si ti moje stvaralaštvo. Ti si moje dete. Nikada te neću napustiti. Kada plačeš, saosećam i plačem sa tobom. Kada kličeš od radosti, ja ću se smeјati sa tobom. Kada si u nevolji i kloneš, bit ću s tobom i pomoći ću ti. Kada padneš, ja ću te podići. Kada si umoran, ja te nosim. Biću sa tobom do kraja, i uvek ću te voleti."

Plakao sam kao nikada pre. Kako sam mogao biti tako ravnodušan? Koliko sam samo

povredio Boga? Upitao sam Ga: "Koliko ti mene voliš?"

Gospod je ispružio svoje ruke, i video sam kako su ekserima bile probodene. Kleknuo sam pred noge mog Spasitelja, Isusa. I po prvi put, iskreno se molio.

Ovo je važno za svakoga ko čita.
Ovo je nešto posebno, i to zaslužuje da bude poslato dalje.

Nemoj ovo samo pročitati i zaboraviti, upotrebi to u svom životu.

Pusti Boga u svoj život.

Seti se da nas Bog sve voli... uključujući i tebe.

Bog te blagoslovio... uvek.

Priložila: Nada Muzički (Beograd)

ATANAZIJE - HEROJ ZA HRISTA

James C. Hefley

Sa dve pobeđe iza sebe, rimski general Konstantin je marširao prema Rimu. Njegova najveća bitka, protiv pobunjene vojske koju je predvodio Maksencije, bila je još pred njim, ali je Konstantin bio savršeno pouzdan u sebe; jer je on imao "nebesku viziju" koja mu je obećavala pobeđu. "Pod ovim češ znakom pobediti", zasijale su mu reči u snu, a goreći krst kao da je pokazivao put prema pobeđi. Nastupajući u ovom svom nadahnuću, Konstantin je poveo svoje trupe u susret nadmoćnijim Maksencijevim snagama, koje je surviveo u reku Tiber. Rim, prestonica carstva, pripao je Konstantinu.

Ova značajna vojna pobeđa iz godine 312. promenila je tok crkvene istorije, jer je pobednik Konstantin, sa svojim suvladarom Licinijem, izdao godinu dana kasnije Milanski edikt, kojim je ustanovio versku slobodu hrišćanima po celom carstvu. Strahoviti progoni koji su trajali proteklih 200 godina su bili završeni!

Deset godina kasnije, eto nove pobeđe! Konstantin je porazio Licinija u boju i postao jedini rimski vladar. Hrišćanstvo je tada po njegovoj zapovesti postalo jedina službena državna vera.

Krv vernika jedva da je prestala teći, kad li se pojavila nova smrtonosna opasnost, koja je pretela da uništi crkvu iznutra. Ta se opasnost sastojala u tome što se negiralo Hristovo božanstvo i što se poučavalo da je Hrist neki inferiorni, drugorazredni bog ili samo čovek ispunjen Božjom silom. To učenje, koje se snažno razmahnuo nakon milanskog edikta, težilo je poricanje potrebe plaćanja za grehe čovečanstva i u krajnjem dometu, poricanje samog postojanja greha.

Kriza je bila toliko snažna da je Bog izabrao jednog od najviđenijih hrišćana da se bori za Hristovu slavu - egipatskog mladića po imenu Atanazije.

Rođen od roditelja, koji su pripadali gornjem sloju kosmopolitskog grada Aleksandrije, bio je star samo deset godina kad su u progonima cara Maksimijana 303. godine stotine mučenika skončale na lomačama. Među njima su bili učitelji glasovite aleksandrijske katehetske škole.

Još kao mladić, Atanazije je bio zapažen od biskupa Aleksandra, crkvenog starešine ovog važnog grada. Biskup je perspektivnog mladića poslao u školu kod privatnih učitelja u gradu.

U međuvremenu, sudbonosna podela je započinjala samo nekoliko milja daleko. Arije, starešina najstarije crkve u gradu, naučavao je da je bilo vreme kad Hrist nije postojao - da je njega stvorio Bog. Arije je, čini se, bio bezbrižan ili nije bio svestan da ta doktrina predstavlja Hrista kao poluboga, poput onih koje su štovali pagani.

Stari je Aleksandar svrnuo pažnju: "Hrišćani, držite se po strani od te grešne, bezbožne doktrine", upozorio je crkve u svom pastoralnom pismu.

U dvadeset i trećoj godini Atanazije je napisao dva spisa kojima je ušao u teološku javnost. Jedan "O utelovljenju Reči" i danas se mnogo čita. U njemu sjajno dokazuje neophodnost Hristovog utelovljenja i smrti, kao i to da je Hrist istinski Bog. Biskup Aleksandar nagradio

je mladoga teologa imenujući ga arhiđakonom i svojim sekretarem.

Arijevi učenici postali su drski. Preplavili su grad, verglajući svoja učenja: "Isus je inferioran i podređen Ocu... kao i arhanđeli, i on je stvoren i sklon padu... Isus je samo božanski stvoren."

Oko 321. biskup Aleksandar sazvaio je sabor od sto biskupa. Oni su osudili arijevence i izopštili njihove sledbenike, ali to je bio sam početak sukoba. On će narednih 60 godina uznemiravati carstvo, cepati crkvene zajednice i skoro izazvati ratove. Kroz sve to, Anastazije je postojano pobijao arijevence u ključnom pitanju: "Ili priznajte da je Sin od istog lika kao i Otac, ili pak otvoreno izjavite da je stvorenje, a u tom se slučaju ne može štovati."

Sukobi su dospeli do ušiju cara Konstantina, koji je - bojeći se za jedinstvo svoga carstva - sazvaio svetski crkveni sabor da izrazi glas hrišćanstva u jednom verovanju. Više od 300 biskupa, odevenih u živopisnu odeću svojih zemalja, i stotinjak drugih crkvenih poglavara sastali su se 325. u Nikeji u Bitiniji.

Arijevcu su se okupili, uvereni da će njihovo verovanje dobiti pristanak sabora, nisu računali na svoju pravovernu opoziciju. Sudeći po njegovoj kasnijoj popularnosti, istoričari drže da je Atanazije odigrao glavnu ulogu pri usvajanju nepokolebljivog očitovanja koje je proklamiralo Hristovo božanstvo. Istorijski "Nikejsko verovanje" počinje:

"Verujem u jednoga Boga, Oca svemogućega, stvoritelja svih stvari, vidljivih i nevidljivih, i u jednoga Gospoda, Isusa Hrista, Sina Božjega, jedinorođena u Oca, što će reći, od iste tvari kao i otac, Bog od Boga, svetlo od svetla, pravi Bog od pravog Boga, rođen a ne stvoren od iste supstance kao i Otac..."

Značenje je jasno. Arijevo je učenje osuđeno, a on proteran sa svakog crkvenog položaja u progonstvo. Ali s carem, koji je pre svega bio političar, na čelu crkve, izopštenje je moglo biti samo privremeno.

Tri godine posle Nikejskog sabora pobožni biskup aleksandrijski smrtno je oboleo. "Daj nam Atanazija, dobrog, predanog i ispravnog

hrišćanina", molile su crkvene starešine biskupa. I tako je Atanazije u 30. godini postao sveštenik s nadzorom nad svim crkvenim poslovima Egipta i Libije.

Nakon svoga izbora, Atanazije je opunomoćio jednog misionara, Frumencija, da pomogne utemeljenje hrišćanstva u Etiopiji. Arijevci, koji nikad nisu priznali poraz, ponovno su digli glave.

Biskup Euzebij od Nikomedije imao je moćnih prijatelja na carskom dvoru. Oni su postigli to da se Ariju opozove progonstvo. Tada je Euzebij poslao pismo Atanaziju moleći ga da Arija primi u zajednicu. Kao što se i očekivalo, Atanazije je odbio. Euzebij je tada naveo Konstantina da mu se, radi mira u Crkvi, pridruži u tom zahtevu. Atanazije je ostajao čvrst u svom stavu: "To Hristu protivno krivoverje nema zajedništva sa sveopštom Crkvom."

Budući da su tu propali, arijevcu su se udružili s meletinima, fanatičnom egipatskom sektom koja je bila zakleti Atanazijev neprijatelj. "Zbog crkvenih troškova biskup Atanazije nameće porez Egiptu" izjavili su u tužbi caru. Konstantin je pozvao Atanazija na dvor. Kad je ovaj došao, arijevcu su pripremili još jednu optužbu: "On je dao zlatnike pobunjeniku Filemunu", tužili su. Srećom za optuženoga Atanazija, obe tužbe su bile pobijene. Vratio se iz Rima noseći carsko pismo koje ga naziva "Božji čovek".

Ne predajući se, arijevcu su zaveru. Arsenije, miletinski biskup, počeo je da se sakriva. Brzo se proširila glasina: "Atanazije je naredio da se smakne. Pribavio je Arsenijeve ruke za čarobnjačke svrhe". Propovedali su arijevi emisari lakovernom narodu dok su u jednoj kutiji izlagali ljudsku ruku za koju su tvrdili da pripada nestalom Arseniju.

Atanazijevi prijatelji povelu su tajnu i temeljitu istragu o tom slučaju. Do vremena kad je njihov biskup bio pozvan pred crkveni sabor u Tir, oni su bili spremni da odgovore kleveticima.

"Optužili su me za ubistvo Arsenija", rekao je Atanazije naelektrisanog grupi crkvenih ljudi. "Dakle, koliko je vas ovde prisutnih poznavalo navodnog mrtvaca?" Uzdiglo se nekoliko ruku. Tada je Atanazije izveo nekog čoveka kojem je

lice bilo zastrto. "Podigni glavu", glasno mu je zapovedio.

"Arsenije", uzviknuli su u čudu.

"To je čarolija! Samo priviđenje!" Suprotstavili su se iznenađeni arijevcima.

Atanazije se smešio dok je povlačio Arsenijeve ruke iz ogrtača. "Ne smatram da je Bog dao i jednom čoveku više od dve ruke", rekao je šaljivo dok je otvoreno gledao svoje tužitelje.

Car je planirao da svečano optuži Atanazija za ubistvo, ali čuvši ovo, odbacio je taj predmet s gađenjem. Odlučni arijevcima podneli su nove optužbe carskom dvoru. "Atanazije je sprečio isplivljavanje aleksandrijskih brodova sa žitom u smeru prestonice," javili su Konstantinu. "On je dovoljno bogat i moćan da učini šta poželi." Car je klonuo pod pritiskom i prognao Atanazija u daleku Galiju.

U Galiji je prognani Atanazije našao dobre prijatelje. Carev sin ga je ljubazno primio. Atanazije je strpljivo čekao i molio se za povratak. Onda je stigla vest o smrti Arija, osnivača hereze. Nekoliko meseci kasnije umro je i car Konstantin.

Još uvek prognan u Galiji, Atanazije je pisao ohrabrujuća pisma svojim prijateljima u Aleksandriji: "Ništa nas ne odvaja od Hristove ljubavi. Mogu učiniti bilo što kroz Hrista, koji me ohrabruje. Stoga smo više nego pobednici kroz Hrista koji nas ljubi."

Prigodom Konstantinove smrti susrela su se njegova tri sina: Konstantin, Konstancije i Konstans, da međusobno podele Carstvo. Vratili su Atanazija na njegov biskupski položaj u Aleksandriji. "To je najsretniji dan u našem životu", pevali su njegovi prijatelji. Taj su dan proglasili godišnjim praznikom.

Konstancije, pod čijom se vlašću nalazila Aleksandrija, uskoro je podlegao lukavim Euzebijevim mahinacijama. Atanazije je optužen za skretanje tovara žita koje je bilo slano za utehu udovicama kao dar od vladara. Atanazije je pokušao da se brani, ali nije uspeo. Sinod, koji se sastao u Antiohiji, na propisan način ga je svrgao. Grgur Kapadokijski, arijeviski simpatizer, imenovan je na njegovo mesto. Guverner Aleksandrije, Atanazijev prijatelj, bio je premešten. Grgur je

ušao u grad i doživeo hladan prijem. Razjaren, išibao je 34 žene a mnoge hrišćane koji su se bunili protiv njegovog dolaska strpao u zatvor. Atanazije je odbegao u Rim, u svoje drugo progonstvo.

Još jednom je proteran biskup našao prijatelje. Julije, rimski biskup, lepo ga je prihvatio i sazvaio novi koncil da se okupi u Rimu. Euzebij i arijevcima shvatili su, da ne bi mogli držati raspravu u pod kontrolom, pa su izbegli prisustvovanju. Biskupi koji su se okupili posve su opravdali Atanazija. Biskup Julije poslao je odluku u Antiohiju, ali su tamo crkveni dostojanstvenici odbacili Atanazijevo rehabilitaciju.

To je zaoštrilo sukob. Zapadno crkvene starešine izjasnile su se za Atanazija. Istočni su bili protiv njega. Konstans i Konstancije, koji su vladali područjima kojih se to ticalo, sazvali su glavni crkveni koncil na sastanak u Sardiku 343. godlne. Pre no što se koncil sastao, umro je lukavi stari Euzebij iz Nikomedije, još uvek uveren da će arijevcima nadvladati.

"Mi odbijamo sudelovanje sve dok se Atanazije i još neki ne isključe", upozorili su arijevcima. Vladari su njihovoj pretnji odgovorili tako, što su dali Atanaziju priliku da se opravda. Zbor je svršio oštrom podelom, koja je zapretila teškim posledicama.

Konstancije, koji je vladao Istokom, bio je na strani arijevcima. Konstans, njegov brat, vladar Rima, zapretio je ratom, ukoliko Atanazije ne bude vraćen na svoj položaj. Arijevci su se ulovili u vlastitoj spletki.

Vodeći arijeviski biskup poslao je neku bludnicu u stan Atanazijevskih prijatelja, da osnaži klevetu. Međutim, tajna je otkrivena i odgovornost je pala na arijeviskog biskupa. Konstancije se zgrozio i obznanio da se Atanazije može vratiti u Aleksandriju.

Dana 21. oktobra 346. narod je svome biskupu izašao 100 milja u susret. Spontani doček pokazao je da su simpatije naroda uz njega.

Devet plodonosnih godina Atanazije se bavio pisanjem. "Apologija protiv arijevacima" daje nam živ opis njegovih borbi s krivovernom sektom. U svojoj knjizi "O nikejskom verovanju" razlaže značenje reči "Sin" i pokazuje da Hrist nikada nije bio stvorenje. U jednom od njegovih pisanja postoji iskaz o njegovom prihvatanju

kanona Biblije. Novi zavet, po njemu sadrži iste knjige koje mi danas prihvatamo.

Godine 350. Konstansa, koji je vladao Rimom i bio iskren Atanazijev prijatelj, ubio je neki pobunjenik.

Konstancije, imperator Istoka i bivši arijeviski saveznik, pošao je u rat protiv ustanika. Atanazije je podržao Konstancija, premda je znao da su vladareve naklonosti u suprotnosti s njegovim verovanjima. Car je nagradio Atanazija tako, što je sazvaio koncil koji je osudio vernog crkvenog poglavara. Oni koji su se oduprli caru na koncilu bili su prognani i lišeni svojih položaja.

Nakon toga, događaji su se brzo odigrali. Dana 8. februara 356. Atanazije je vršio službu u crkvi Sv. Theonasa. Pet hiljada vojnika opkolilo je crkvu. Atanazije je mirno zamolio svog đakona da čita 130. psalam, u kojem narod odgovara: "Njegovo milosrđe traje večno". Tada su, besno vičući, upali vojnici. Prijatelji su uspjeli da sklone Atanazija u sigurno skrovište.

Imperator ga je oterao, ali ga je egipatski narod prihvatio. Bežeći u pustinju, njegovo sjajno pero nastavilo da žari oganj pravoverja. Smatra se, da je on tamo napisao svoje delo "Četiri govora protiv arijevaca", u kome je dao argumente vekovima upotrebljavane pri odbrani Hristovog božanstva. On je Hrista predstavio kao bogočovaka, potpunog Boga, a nikada kao stvorenje, kako su to poučavali arijevi.

Godine 361. Atanazijev neprijatelj, car Konstancije, umro je od groznice. Nehrišćanin Julije postaje vladar, pa se otvaraju vrata da se Atanazije, aleksandrijski biskup, vrati svom narodu.

Stupanje na presto neznabožačkog cara otreznilo je hrišćane. Sukobi zbog različitih doktrina rascepali su njihove redove na nekoliko bučnih sekta. Atanazije je želeo mir Crkvi, ali ne na račun kompromisa. Podržavajući "Nikejsko verovanje", pozvao je arijevece da se vrate pravoj veri, bez straha od odmazde. Uspeo je da zatre nekolicinu sektaških vatri, ali je navukao nepoverenje cara Julijana. U strahu da bi hrišćani mogli ojačati, Julijan je preduzeo korake da se otarasi njihovog vođe.

"Zapovedam ti da napustiš Aleksandriju i Egipat", poručio je Atanaziju u kratkoj poruci. Atanazije se ukrcao na brod da se povuče uzvodno Nilom, ali je carska lađa krenula u hitru poturu za njim. Mudri biskup iskoristio je priliku da se okrene na reci, pa je svoj brod usmerio u obratnom pravcu.

"Jeste li videli biskupa Atanazija?", viknuo je glasnik s carske lađe kad su došli uporedo. "Nije daleko", odvratio je jedan glas. Neki istoričari misle da je to bio glas samoga Atanazija. Progonitelji su nastavili uzvodno. Atanazije je pristao u obližnju luku, pričekao da opasnost mine i tada lagano otplovio u gornji deo Egipta. Godinu se krio kod prijateljskih redovnika. A onda je zalutala strelica jednog od carskih vojnika ubila imperatora. Jovijan, predani hrišćanin i prijatelj pravoverne stranke, preuzeo je krunu. Atanazije se još jednom mogao sigurno vratiti kući.

Jovijan je umro za godinu dana, pa je vladar postao Valencijan Prvi. On je gospodarom Istoka imenovao Valensa, prijatelja arijevaca. Po peti put je Atanazije morao u progonstvo - ovaj put na samo četiri meseca. Javno mišljenje ishodilo je njegov poziv natrag. Više ga nisu uznemirivali.

Atanazije je još sedam godina držao pravovernost u svojim rukama. Video je kako slabi moć arijevaca, dok je većina osvedočenog hrišćanstva ušla u putanju pravoverja.

Pre smrti, u 77. godini starosti, taj ratnik za veru je video uspon i pad sedmorice imperatora, dok je Rimsko carstvo brzalo prema svojoj propasti a rimski biskup prema potpunoj dominaciji nad crkvom... To će biti bitke, u koje će Bog pozvati neke druge. Atanazije se dobro borio; njegovo životno delo moglo bi se sažeti u naše savremeno očitovanje: "Hrist je ili potpuni Bog, ili On uopšte nije Bog".

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

SMISAO TRPLJENJA

*Mgr. Pavel Leštan (Poprad,
Slovačka)*

Uvod

Problem trpljenja je još uvek nedovoljno istražen problem, iako je na ovu temu napisano mnogo knjiga. Izgleda da svaka generacija, štaviše svaki pojedinac, mora svoje trpljenje, izneti sam. U svom trpljenju i problemima vernici se rado identifikuju sa Jovom, verovatno zato, što Jov nije znao zašto podnosi trpljenje, odnosno nije mu bio jasan razlog njegovih nevolja. Čak je i sam Bog je rekao, da Jov nije zgrešio i da njegovo trpljenje nema ništa zajedničko sa tim da li na njemu ima ili nema neke krivice.

Jedno od najsumnjivijih objašnjenja jeste, da se čovek kroz nevolje i trpljenje približava Bogu. Istina je, ustvari, da će onaj koji je sklon tome pre doći Bogu, nego taj koji nema nikakve potrebe za Bogom. Takav čovek se ni u najvećoj nevolji neće približiti Bogu. I Biblija govori o ljudima koji ce radije sebi odgristi jezik, nego priznati Isusa za svog Gospoda.

Još jedan argumenat trpljenja u nevolji je, da Bog koristi takvo stanje za izgradnju. Takva konstatacija ne dopire do smisla, naročito ne u situacijama, kada za neku uzvišeniju duhovnost onaj koji trpi i nema interes. Opet je to situacija slična prethodnom argumentu. Ko želi da nađe Boga i stradanje će mu biti smernica na tom putu. Tvrdoglavom i najstroža disciplina ne može pomoći u rastu i napretku. Tvrdoglavog neće slomiti nikakav bol. Bog koristi samo ljubav da bi rastopio ledena srca ljudi.

Ako se vratimo Jovu naći ćemo objašnjenje odmah u uvodu knjige. Tamo piše da sve nevolje koje su snašle Jova - nije izmislio Bog. Sve što je Jov pretrpeo nije od Boga, zato i nije opravdano kriviti Boga, tj. pogrešno je kriviti Boga za sve što je Jova snašlo. Nevolje za Jova je spremio đavo. Ni sam đavo nije kao osnovnu ideju imao muke koje su snašle Jova. Njegov osnovni motiv je bio pokazati Bogu da čovek Njegovu vrednost vidi samo onda, kada mu je dobro. Dakle, ovde je reč o proveru Boga a ne čoveka - Jova.

Provera? Mnogi ljudi misle da Bog kroz nevolje proverava čoveka. To je čudno mišljenje, naročito kada imamo na umu da je Bog sveznajući. On i bez testiranja dakle zna kakvi smo. On poznaje potrebe i čežnje naših srca bolje nego mi sami. Nije mu potrebno saznavati istinu o nama kroz nevolje koje prolazimo. Pa ipak, blagosloveni su oni koji svoje nevolje vide kao mogućnost pročišćenja svojih stavova i mišljenja. U bezizlaznim situacijama reagujemo jako spontano, dakle i jako iskreno. Tada najbolje saznajemo šta je u nama. Samo, da li to želimo i da priznamo? Neko će reći, da ta narav, koja se javlja u nevoljama - nije njegova stvarna narav. Iz Isusovog učenja a i života apostola znamo da upravo takve bezizlazne situacije su najbolji pokazatelj naše stvarne naravi. Bog ne mora da nas proverava. On zna kakvi smo - mi sami sebe ne poznajemo. Često smatramo sebe boljim nego što stvarno jesmo. U nevolji naše mišljenje o nama samima biva testirano, i najčešće se ispostavi da nismo takvi kakvima se smatramo. (Naša vlastita slika o nama, koju smo sami sebi naslikali po svojoj želji, biva uništena. Najbolje bi bilo, kad bi takva - uništena i ostala.) Naše JA doživi sunovrat, koje bi trebalo da postane trajno. I treba da ga prihvatimo. To je jedina mogućnost rasta i upoznavanja Boga.

Stari Zavet i trpljenje

Stari Zavet se problemom ljudskog trpljenja bavi odmah na samom početku. Razlog za ljudske muke i stradanje prepoznaje se u padu čoveka u greh. Naravno, nije potpuno razjašnjeno koliko se Bog miri sa čovekovim padom a koliko je to ustvari ispunjenje Božje pravednosti zbog čovekovog pada u greh. O meri opravdanja greha trpljenjem se ovde ne govori. Na prvi pogled, moglo bi se reći, da se Bog kroz nevolje, koje sustižu čoveka, rešava nesavladivog gneva koji se javlja prema čoveku. Pa ipak, to nije tako. Sve nevolje i stradanja dolaze kao posledica čovekovog življenja i delovanja. Mislim da Bogu uopšte nije potrebno da čoveka kažnjava. Mislim da čoveku nije potrebna kazna kao edukativno sredstvo. Ja vidim kaznu kao nezaobilaznu posledicu onoga šta je čovek uradio. Štaviše, Bog je mogao da ne dopusti kaznu na čoveka i da ga izoluje od principa pravednosti. Ipak, nije tako uradio. Sigurno je imao razlog za to. U pitanju je određena namera, koja se čoveku nikako ne sviđa i trudi se da je negira. Uvek

kada dođe pod udar ovog principa upoređuje se sa drugim ljudima (po sopstvenom mišljenju gorim od sebe samog) i nalazi sebe kao nepravedno, u najmanju ruku, neprimereno strogo kažnjenog.

Radi boljeg objašnjenja teksta iz predhodnih redova, poslužiću se primerom našeg tela, koje je takođe pod vlašću ovog principa. Čovek oseća bol skoro uvek, kada je njegovo telo izloženo opasnom spoljnjem delovanju. Ako dođe do ranjavanja osećamo bol. Ako vitalni organi ne funkcionišu kako treba takođe, osećamo bol. Bol u ovom slučaju ne smatramo kao kaznu, nego shvatamo kao signal da nešto nije u redu i odmah se trudimo da otklonimo njen uzrok ako je to moguće. Sklanjanje ruku od mesta gde se možemo ispeći, trčimo kod lekara itd. Bol u duši ili stanje nevolje je takođe indikator toga, da sa našim životom nešto nije u redu. To nije kazna, već milost. Kada ne bi osećali bol dobili bi opekotine, naše telo bi bilo unakaženo... a mi i dalje ne bi ništa osećali. Naše telo bi jednostavno prestalo da vrši svoju funkciju. To što osećamo bol, pruža nam mogućnost da izbegnemo opasnosti. Pazimo na svoje korake tako da ne bi padali i posrtali. Čuvamo se od opasnosti.

Vratimo se opet ka čovekovom padu. Znamo, da je uzrok padu čovekova neposlušnost. Znamo da tamo nisu rasle jabuke nego plodovi sa drveta poznanja dobra i zla, i da je Adam stajao sve vreme pored Eve dok je ona govorila sa zmijom. I upravo ovaj razgovor sa zmijom je bio način, na koji su čovekove želje istisnute na površinu. Biblija govori o zmiji da je bila "najlukavija od svih zveri poljskih". Od samog početka je vidljiva zla namera. Kada shvatimo činjenicu da je Bog zmiju sa ovim osobinama stavio unutar Edenskog vrta, možda će nas to malo zbuniti... Šta traži zlo u savršenoj harmoniji? Treba da se zapitamo kakva je to sigurna i stalna harmonija koja nije u stanju da se odupre disharmoniji? Zmija je trebalo da bude dokaznim sredstvom onoga šta je Bog stvorio. Da li je Božje stvorenje u stanju da savlada napade zla? Da li je Bog u stanju da savlada napade zla na svoje stvorenje? Postoje mnoge situacije kada je nešto okarakterisano kao savršeno, a to ustvari i nije moguće proveriti. Bog sam je svoje stvorenje izložio opasnosti. Da li je to šokantno saznanje? Da li je Bog hteo da se poigra sa svojim stvorenjem? I da je hteo... Bog sa svojim stvorenjem može da radi šta

mu je volja. Pa ipak, to nije tako. Verujem da je Bog svoje stvorenje izložio napadima zla iz tog razloga, da bi stvorenje samo shvatilo svoju ograničenost, mogućnosti i sposobnosti, i da bi iz iskustva konfrontacije sa zlom imalo sigurnost o osnovanosti svog postojanja u bilo kakvim okolnostima. Bog je omogućio izgradnju čovečjeg duha upravo mogućnošću njegovog pada. Kad čovek ne bi mogao da padne, nikad ne bi saznao kakav je predivan osećaj ponovnog uzdizanja. Radi se o jako dinamičnom principu. Radi se o principu savršenstva koje se neprekidno usavršava, i povremeno prolazi kroz nesavršenstvo. Radi se o stvarima koje stvorenje sve više otkriva rađajući novi kvalitet sopstvenog bitisanja. Na kraju krajeva, da li je uopšte moguće rasti bez savlađivanja prepreka? Kakva je plodnost u jednoličnosti? Vidimo na kraju, da svaki put kad nastane novi kvalitet života, njemu prethodi nekakva napetost i borba.

Vrhunac problema stradanja u Starom Zavetu jeste knjiga o Jovu. O tome smo već nešto rekli i u uvodu. Došli smo do zaključka da njegovo stradanje nije bilo usmereno ni ka edukaciji, ni ka pokajanju. Njega Bog nije proveravao da bi saznao to što je od samog početka znao, a na kraju je to i potvrdio. Kroz Jovove probleme je bio iskušavan sam Bog, a takođe i vrednost Boga samog u ljudskim očima, gledano kroz trpljenje. Onaj koji trpi i strada je donekle i pralikom samog Isusa, ali je takođe i učiteljem onih koji trpe i koji bi, takođe, kroz svoje nevolje trebalo da se odluče, da li za njih Bog i u nevoljama ima vrednost, ili je nema. Samo takav Bog, koji je i kada ništa ne daje, vredan da za Njega prolazimo kroz nevolje ili umiremo. Samo takav Bog je pravi Bog. Sama istorija Izraela je takođe svedočanstvo o stradanju i to upravo u tom smislu da nam pokazuje kako je grešan život doveo do propasti, i to do propasti celog naroda. Problem nastaje onda, kada se naša pažnja usredsredi na uklanjanje bola, umesto da se koncentrišemo na uklanjanje uzroka tog bola. Naročito u današnje vreme su ljudi nestrpljivi i prema bolu se odnose jako neodgovorno. To omogućuju brojne tablete protiv bolova. Tako mnogi ljudi dođu u ozbiljne zdravstvene probleme zato, što ignorišu bol kao indikator nepovoljnih uslova. Životna bol se ne može ublažiti tabletama. Stradanje u samom životu je nešto što čoveku često stoji na putu. Hvala Bogu. Na taj način možemo shvatiti da nam je potrebno poboljšanje - korekcija. Bol je dakle na ovom nivou shvaćen kao milost. Stanje bola ne treba ipak

identifikovati, poistovećivati sa stanjem milosti. Napravili bismo opasnu grešku kada bi bol smatrali milošću. Bog ima dobre namere sa nama. Njegov cilj jeste naša sreća, blagoslov, blagostanje i život.

Novi Zavet i trpljenje

Nažalost, u hrišćanskim krugovima se jednom desila greška i postoji jaka tendencija shvatanja trpljenja kao milosti. To je verovatno zbog toga, što crkva blagosilja one koji stradaju i trpe, i možda mnogi iskreni u težnji za blagoslovom žele da ga dosegnu na sličan način - kroz trpljenje. To ustvari vodi ka mučenju samog sebe što se u Svetom Pismu, po učenju apostola Pavla, smatra za prividnu mudrost a u stvarnosti je to samovoljna i prividna pobožnost. To ima vrednost samo radi zadovoljenja tela (Kol 2,20-23).

Ponekad imam osećaj, da crkva ovu činjenicu namerno ignoriše, i umesto zdravog prilaza ka ovim stvarima, daje prednost i slavi trpljenje i stradanje kao put u blaženost. Mislim da je ovo u najmanju ruku kažnjivo ako ne i za potpuno odbacivanje. Kako može običan čovek doseći blaženstvo, ako ne shvativši smisao trpljenja primenjuje mučenje samog sebe u nadi da će za to biti nagrađen. Hrišćanstvo nije religija koja zahteva mučenje samog sebe. Isus nije došao da bi nam dao muke, nego život i obilje. On je trpeo da ne bi mi morali da trpimo. Spasenje i blaženstvo su ponuđene čoveku ne kroz sopstvene muke i trpljenje nego kroz Isusa Hrista i Njegovo delo. Njegovo trpljenje i Njegov blagoslov su ne samo dovoljni za naše spasenje, nego i neophodni i obavezni. To znači da, ko bi Isusovoj iskupljujućoj žrtvi hteo da doda neku svoju, taj svedoči sam protiv sebe. Njegova vera nije dovoljna, i ne veruje u iskupljujuću moć Isusove žrtve, zato što želi da je učini efikasnom nekim svojim dodacima. Ako Isusova žrtva za nekog nije dovoljna, onda je vera takvog čoveka ne samo mala, nego i u samom temelju pogrešno usmerena, zato što je takvom verom i samo božanstvo Isusa Hrista dovedeno u pitanje. A ako se sumnja u Njegovo božanstvo, onda je sve samo folklor, koji se zadovoljava sa ispraznim ritualima. Odavno znamo da nije dovoljno samo reći u šta verujemo. To može izgovoriti i glas sa magnetofonske trake, ili malo bolje uvežban papagaj. Verovati znači promeniti svoje

životne stavove i prema tome oblikovati praktično štovanje Boga.

Isus je kroz svoje trpljenje doneo spoznanje istine celom čovečanstvu. Vidimo Isusa kako svojim krstom iskupljuje celo čovečanstvo i istovremeno shvatamo, da je to jedinstveno delo koje ne može niko ponoviti. Kada bi to mogao učiniti još neko, doveo bi u pitanje vrednost i efekat Isusovog dela. Jedna ovakva žrtva dovodi u pitanje istinitost druge. Ako je posle Isusove žrtve potrebna još neka druga, to onda znači da Njegova nije bila dovoljna. Sasvim obična logika tako kaže, a i u Poslanici Jevrejima se govori o sličnom sledu misli (govori se o tome da žrtve sveštenika koje se prinose u hramovima nisu dovoljne - zato što moraju da se ponavljaju; Isus je nasuprot tome "jednom žrtvom jednom zauvek usavršio one koji se posvećuju"). Gurati se pored Isusa sa svojim trpljenjem i nuditi ga Bogu kao žrtvu za svoje spasenje je ustvari ruganje Isusovom krstu.

Kakav je onda smisao trpljenja hrišćana? Dakle, nije reč o nekoj dodatnoj žrtvi, niti se radi o nekoj dodatnoj proverbi, kroz koju bi Bog uvideo kakvi zaista jesmo (On to zna i bez toga)... Ostaje uvek jedno te isto. Uzrok trpljenja jeste čovekov pad u greh i uzurpiranje moći, koju je čovek dobio od Boga prilikom stvaranja. Čovek je izgubio moć - đavo je tu moć ukrao od čoveka. Čovek je izgubio i svoj položaj, i dospao u disharmoniju (protivljenje) sa Bogom i celim stvorenjem. U tome trpi ne samo čovek, nego i celo stvorenje sve do dolaska Isusa Hrista u slavi. Ovaj ponovni Isusov dolazak je motivacija za trpljenje, ali ne i rešenje istog. Tu se stalno nameće jedan nivo trpljenja koji još nismo dotakli. To je nivo ličnog trpljenja. Najteže trpljenje je sopstveno trpljenje. Tuđe rane ne bole tako kao vlastite. Tuđa nesreća je uvek manja nego sopstvena...

Mogli bi da se ogradimo i protestujemo zbog Pavlovih reči: "Uvek se radujte... za sve zahvaljujte". Zar i za nevolje treba da zahvaljujemo? Ako treba, onda u kom smislu? Sigurno, teško je biti zahvalan dok nas razdire bol. Ipak, ako bol razumemo kao posledicu našeg stanja, onda stvari dobijaju potpuno drugi smisao. Stvarno, bol i trpljenje mogu mnogo toga reći o trenutnom stanju duše i tela, o odnosu sa ljudima i o zajedništvu sa Bogom. Nije potrebno dublje istraživanje. Takođe, bol i trpljenje mogu biti predznaci rađanja novog kvaliteta života, kao što smo o tome već

govorili. To ipak ne znači da treba prizivati bol neprirodnim načinom. Svaka trudnica gleda da što više sebi olakša porođajne bolove, a ne obrnuto. Danas postoje lekovi koji izazivaju porođajne kontrakcije, ali se takvi lekovi nikada ne daju ženama koje nisu trudne. Pojava bola ne znači automatski i plodnost. Pa ipak, plodnost je nerazdvojno vezana sa bolovima. Ovo ne treba zaboraviti. Isus je to znao i dao nam je primer u svom trpljenju kako treba da se ponašamo u bolu i trpljenju.

Iz ove perspektive se već može javiti i mogućnost zahvaljivanja za trpljenje. Tek tako shvatamo da ono što preživljavamo, čini nas ustvari čvršćim i kvalitetnijim ljudima. Ako iz svega toga uspemo da izgradimo Karakter Isusa Hrista, onda trpljenje u našem životu ima najveći mogući smisao.

Nadam se da će ovo biti dovoljno kao inspiracija. Mislim da nije potrebno da pojedinačne primere detaljnije tumačim, jer je prema gornjem ključu moguće svaku pojedinačnu situaciju razjasniti. Neka svakom verniku Gospod Isus podari dovoljno strpljivosti i istrajnosti u životu. Hteo bi da spomenem i to, da nam se ponekad čini kako vernici imaju više problema i nevolja nego neverni. To nam se ne čini - to je istina. Često puta je to samo, i samo, zbog toga što mi, koji smo se predali Gospodu, istovremeno smo saglasni i sa njegovim načinom obrazovanja i života. A On nas tokom tog obrazovanja dovodi i u takve situacije koje neverni nikad i ne dožive. Mi ih doživimo, i preživimo, i to nam je na blagoslov; a oni ih ne prežive i ostaju bez blagoslova. Čini ti se, da sam sve ovo mnogo pojednostavio (zakomplikovao)? Onda čitaj sve iz početka...

BOG, JEVREJI I IZRAEL

(2. deo)

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Bog se lično zakleo da će zaštititi Izrael

Cela istorija jevrejskog naroda je prepuna uspona i padova, robovanja, izgnanstava, povrataka i izbavljenja. Bez obzira na

duhovno stanje svog naroda, Bog ih je iznova i iznova vraćao u njihovu zemlju i ratovao protiv njihovih neprijatelja i mrzitelja, znacima i čudima.

Pustiću strah svoj pred tobom, i uplašiću svaki narod na koji dođeš, i obratiću k tebi pleći svih neprijatelja tvojih. Poslaću i stršljene pred tobom, da teraju Jeveje, Hananeje i Heteje ispred tebe. (2. Moj. 23:27, 28)

Daće ti Gospod neprijatelje tvoje koji ustanu na te da ih biješ; jednim će putem doći na te, a na sedam će puteva bežati od tebe. (5. Moj. 28:7)

Evo, ja ću učiniti Jerusalim čašom za opijanje svim narodima unaokolo, koji će opsesti Jerusalim ratujući na Judu. I u taj ću dan učiniti Jerusalim teškim kamenom svim narodima; koji ga god budu hteli dignuti, satrće se, ako bi se i svi narodi zemaljski sabrali na nj. U taj ću dan, govori Gospod, učiniti da svi konji budu plašljivi i svi konjanici bezumni; i otvoriću oči svoje na dom Judin, i oslepiću sve konje narodima. Te će govoriti glavari Judini u srcu svom: jaki su mi stanovnici jerusalimski Gospodom nad vojskama, Bogom svojim. U onaj ću dan učiniti da glavari Judini budu kao ognjište u drvima i kao luč zapaljen u snopovima, te će proždreti i nadesno i nalevo sve narode unaokolo, a Jerusalim će još ostati na svom mestu, u Jerusallimu. I Gospod će sačuvati šatore Judine najpre, da se ne diže nad Judom slava doma Davidovog i slava stanovnika jerusalimskih. U onaj će dan Gospod zaklanjati stanovnike jerusalimske, i najslabiji među njima biće u taj dan kao David, i dom će Davidov biti kao Bog, kao anđeo Gospodnji pred njima. I u taj dan tražiću da istrebim sve narode koji dođu na Jerusalim... (Zah. 12:2-10)

Jer ovako govori Gospod: i roblje junaku uzeće se i plen jakome oteće se, jer ću se ja preći s onima koji se s tobom pru, i sinove tvoje ja ću izbaviti; I koji ti krivo čine, nahraniću ih njihovim mesom i opiće se svojom krvlju kao novim vinom; i poznaće svako telo da sam ja Gospod Spasitelj tvoj i Izbavitelj tvoj, jaki Bog Jakovljevi. (Isa. 49:25, 26)

U zadnjih pedeset godina Izrael je bio napadnut pet puta od kudikamo nadmoćnijeg neprijatelja i svih pet puta pobedio. Poznati su slučajevi koji se ne mogu drugačije objasniti, nego kao direktan upliv Božje ruke. Za vreme borbi na Sinaju tokom Šestodnevno rata su dobro ukopani Egipćani čuli i videli

približavanje izraelske armije kako nadire uz pratnju stotina tenkova i bežali glavom bez obzira, a da u toj oblasti nije bilo ni jednog jedinog izraelskog vojnika! Ili, prilikom prebrojavanja odreda dešavalo se da su izraelski oficiri pronalazili vojnika više koji je, na pitanje ko je odgovarao sa "Ja sam vojnik vojske nebeske!" Ovakvih i sličnih slučajeva je bilo mnogo.

Ko napadne Jevreje će pašće pod Božju osudu

Bog je rekao Avramu i kasnije više puta to isto ponovio njegovim potomcima:

...prokleću one koji tebe usproklinju... (1. Moj. 12:3)

U Mateju se nalazi veoma interesantan odlomak u kome Isus Hrist, govoreći narodima sveta sabranim pred Sobom, naziva Jevreje svojom "malom braćom".

I odgovarajući car reći će im: Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste. Tada će reći i onima što Mu stoje s leve strane: Idite od mene prokleti u oganj večni pripravljen đavolu i anđelima njegovim. Jer ogladneš, i ne dadoste mi da jedem; ožedneš, i ne napojiste me; Gost bejah, i ne primiste me; go bejah, i ne odenuste me; bolestan i u tamnici bejah, i ne obiđoste me. Tada će Mu odgovoriti i oni govoreći: Gospode! Kad Te videsmo gladna ili žedna, ili gosta ili gola, ili bolesna ili u tamnici, i ne poslužismo Te? Tada će im odgovoriti govoreći: Zaista vam kažem: kad ne učiniste jednom od ove moje male braće, ni meni ne učiniste. I ovi će otići u muku večnu, a pravednici u život večni. (Mat. 25:40-46)

Bez obzira na univerzalnu primenu ovih stihova na sve verne koji su pravedni u Njegovim očima, ima više od jednog primera koji upućuju da se u užem smislu to može tumačiti kao o Jevrejima. Uporedi sa Jevrejima 2:12-16 gde kaže, "'Objaviću tvoje ime svojoj braći, usred skupštine hvaliću te.' ...Ne prima se, naime, anđela, nego se prima Avraamova semena. Stoga je bilo potrebno da u svemu bude sličan braći." (Čarnić)

III. O JEVREJIMA I IZRAELU U POSLEDNJIJIM DANIMA

Naredni odlomci predstavljaju celu seriju ispunjenih proročanstava koja su više nego zapanjujuća. Još više zapanjuje da su široki slojevi hrišćana gotovo potpuno nesvesni onoga što se dešava i nesposobni da vide da se reči Pisma ispunjavaju slovo po slovo pred njihovom ocima.

Jevreji će se vratiti u zemlju Izraelovu

1948. godine je proglašena država Izrael po prvi put posle devetnaest vekova, kao dom i utočište jevrejskom narodu i to na tlu na kome se i istorijski nalazila. Kada se zna da je Hitler razmišljao da Jevreje protera na Madagaskar i tamo im omogući zasebnu državu, a Staljin planirao da ih sve protera u azijske oblasti Sovjetskog saveza, sledeći stihovi zvuče neverovatno.

U to ću vreme podignuti opali šator Davidov, i zatvoriću mu pukotine, i opraviću mu šta je razvaljeno, i opet ću ga sagraditi kao što je bio pre, da bi nasledili ostatak edomski i sve narode na koje se priziva ime moje, govori Gospod, koji čini ovo. Evo, idu dani, govori Gospod, kad će orač stizati žeteoca, i koji gazi grožđe sejača, i gore će kapati slatkim vinom, a svi će se humovi rastapati. I povратиću roblje naroda svog Izrailja, i opet će sagraditi puste gradove i naseliće se, i nasadiće vinograde i piti vino iz njih, i načiniće vrtove i jesti rod iz njih. I posadiću ih u zemlji njihovoj, i neće se više iščupati iz zemlje svoje, koju im dadoh, govori Gospod Bog tvoj. (Amos 9:11-15)

Bog se očigledno nije slagao sa zamislima svetskih vladara. Uistinu, pusti gradovi i sela koji su napušteni ležali stotinama godina su sada ponovo naseljeni. Pa, čija je reč ostala, reč ljudi, ili Reč živoga Boga?

Narodi će im pomoći da se vrate u svoj dom

Političke odluke Generalne konferencije Ujedinjenih nacija, kao i finasijska i materijalna pomoć Evrope i Amerike posle Drugog svetskog rata su svakako odigrale značajnu ulogu u uspostavljanju i opstanku mladog Izraela. I dok Biblija takvu pomoć naroda proriče, oni koji se protive njegovom postojanju to nazivaju veštačkim održavanjem jevrejske države.

Ovako veli Gospod Gospod: Evo, podignuću ruku svoju k narodima, i k plemenima ću podignuti zastavu svoju, i doneće sinove tvoje u naručju, i kćeri tvoje na ramenima će se nositi. (Isa. 49:22)

Vratiće se radujući se uprkos poteškoćama

Nastanak Izraela je usledio po stravičnom istrebljenju evropskih Jevreja i njihovom progonu širom sveta. Ni naseljavanje nije išlo lako, jer se odvijalo uprkos siromaštvu, stalnoj opasnosti od ratova sa arapskim susedima i negostoljubivosti samog tla na kome se ono odvijalo. Ipak, Jevreji su se vraćali i vraćaju se sa pesmom i suzama radosti.

Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i dođu u Sion pevajući, i veselje večno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka beži. (Isa. 51:11)

Izrael će postati poljoprivredno čudo

Tlo u Izraelu je ispošćeno vekovnim ekstenzivnim stočarstvom koje su Arapi tamo praktikovali po svome dolasku i još i danas praktikuju. Ovce i koze su bukvalno ogolele brda i uništile šume koje su tamo nekada postojale i celu zemlju pretvorile u sivu pustinju sa tek po kojim busenom trave ovde-onde. Priobalne oblasti su peskovite, a krajevi oko malobrojnih reka močvarni i malarični. Sve jedno, jevrejski doseljenici su se upravo naseljavali u takvim negostoljubivim oblastima, isušivali močvare, a od peščanih dina pravili zelene oaze. Svi krajevi Izraela koji su pod njegovom direktnom upravom su zeleni i svedočanstvo poljoprivrednog čuda o kome Pismo i govori. Oblasti u kojima žive Arapi su i dalje go pesak i kamen na kamenu.

Jer će Gospod utešiti Sion, utešiće sve razvaline njegove, i pustinju njegovu učiniće da bude kao Edem i pustoš njegova kao vrt Gospodnji, radost će se i veselje nalaziti u njemu, zahvaljivanje i pevanje. (Isa. 22:6)

Otvoriću reke na visovima, i izvore usred dolina, pustinju ću obratiti u jezero vodeno, i suvu zemlju u izvore vodene. Posadiću u pustinji kedar, sitim, mirtu i maslinu; posadiću

u pustoj zemlji jelu, brest i šimšir. (Isa. 41:18-19)

Od samih početaka doseljenici su pošumljavali goleti i sadili travu otpornu na suvu klimu koja tamo vlada. Ta praksa se ni danas ne napušta uprkos namernom sečenju mladica od strane Arapa i požara koje oni izazivaju.

Evo, idu dani, govori Gospod, kad će orač stizati žeteoca, i koji gazi grožđe sejača, i gore će kapati slatkim vinom, a svi će se humovi rastapati. (Amos 9:13)

Zahvaljujući pogodnoj klimi i pažljivom navodnjavanju, postižu se i dve do tri žetve godišnje. Izrael je jedan od najvećih svetskih proizvođača limuna i pomorandži.

Jerusalim će biti vraćen Jevrejima

1967. kada su udružene snage Arapske lige napale Izrael, najveći broj žrtava među izraelskim vojnicima, njih oko šest stotina, su pale oslobađajući Jerusalim. Vekovni vapaj i zakletva svih prethodnih generacija: "Le šana ha-ba be-Jerušalajim" - iduće godine u Jerusalimu, je došla do svoga ispunjenja.

Jerusalim će gaziti neznabošci dok se ne izvrše vremena neznabožaca. (Luka 21:24)

Ovo je znak da se vremena neznabožaca bliže kraju!

Sav će Izrael biti spasen

Božje isčekivanje je upravljeno ka izbavljenju Njegovog naroda. To će biti duhovni preporod i povratak Bogu celog naroda. U ovom trenutku većina Izraelaca, njih 60-80 posto nisu uopšte religiozni i prema jevrejstvu se odnose kao prema tradiciji koju dele sa ostalima, ili neophodnosti zbog zajedničkog porekla i istorije progonstava.

Jer vam, braćo, neću zatajiti tajnu ovu (da ne budete ponositi), slepoća Izrailju pade u deo dokle ne uđe neznabožaca koliko treba. I tako će se spasti sav Izrailj, kao što je napisano: Doći će od Siona Izbavitelj i odvратиće bezbožnost od Jakova. (Rim. 11:25, 26)

I dok Pavle upućuje da je duhovno slepilo privremeno, deo Božjeg plana da dovede neznabošce k' sebi, istorijska Crkva i hrišćanstvo su sve učinili da upravo ponosom,

mržnjom i progonstvima to slepilo prodube i opravdaju ga među Jevrejima. Međutim, Bog ima drugačije namere, On želi da sav Izrael bude spašen. Ako smo nešto mogli da naučimo iz prethodnih proroštava, onda bi trebalo da verujemo da je i ovo na putu ispunjenja. Neka nam služi kao opomena da svakoga dana stotine Jevreja ponovo prilaze Bogu verujući da je Isus njihov Mesija i Izbavitelj. U Izraelu broj zajednica sačinjenih isključivo od verujućih iz obrezanja je u neprestanom porastu, tako da su i njihove vlasti pokušale da zakonom zabrane prelazak Jevreja u hrišćanstvo.

Svi narodi će se klanjati Bogu i Hristu u Jerusalimu

Ovo proroštvo je još uvek stvar budućnosti i verujem da mnogi očekuju njegovo ispunjenje sa radošću. Samo, Jerusalim u narednim stihovima nije simbolično ime za Vatikan, Konstantinopolj, Hilandar, Vašington, ili središte bilo koje hrišćanske organizacije, grupe, ili pokreta.

Ovako veli Gospod nad vojskama: Revnujem za Sion velikom revnošću, i velikim gnevom revnujem za nj. Ovako veli Gospod: Vratih se u Sion i naselih se usred Jerusalima, i Jerusalim će se zvati grad istiniti, i gora Gospoda nad vojskama sveta gora. (Zah. 8:2, 3)

I ko god ostane od svih naroda koji dođu na Jerusalim, svak će dolaziti od godine do godine da se pokloni caru Gospodu nad vojskama i da praznuje praznik senica. (Zah. 14:6)

Reč Gospodnja proroku Zahariji kaže, "...a Jerusalim će još ostati na svom mestu, u Jerusalimu", a ne ovde, ili tamo. Dakle, sudbina i budućnost hrišćana je neraskidivo vezana za Jevreje i Izrael.

IV. O ODNOSU HRIŠĆANA PREMA JEVREJIMA I IZRAELU

Pogledajmo na kraju šta Pismo kaže o stavu hrišćana prema Njegovom "nasledstvu". Ne zaboravimo da ćemo zajedno sa njima deliti mesto na novoj zemlji i novom nebu koje će Gospod Bog stvoriti i da ono što sledi su Njegove zapovesti i očekivanja specifično

namenjena dozvanima iz neobrezanja, nejevrejima koji su Njegov narod.

Ljudi i narodi koji blagosiljaju Izrael će imati Božji blagoslov i uživace Božjunaklonost

Božje srce se nije izmenilo od vremena Avrama do danas. Njegova Reč je još uvek na snazi i važi za sve one na koje se priziva Njegovo ime.

Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji. (1. Moj. 12:3)

Kako se ovaj blagoslov ogleda u praksi neka pokažu sledeći stihovi.

A sluga jednoga kapetana - koga je on cenio - beše bolestan na umoru. Čuvši za Isusa posla k njemu judejske starešine moleći ga da dođe i izleči njegovog slugu. A kad oni dođoše Isusu, moljahu ga usrdno govoreći: zaslužuje da mu to učiniš; jer voli naš narod i podigao nam je sinagogu.

...I kad su se izaslanici vratili kući, nađoše slugu zdrava. (Luka 7: 1-5, 10 Čarnić)

Blagoslov nije samo molitva upućena Bogu, već i aktivan stav ljubavi, milosti i dobročinstva prema Jevrejima kao Njegovom narodu, što se može videti iz predhodnog odlomka. Kako je ovo daleko od osuda, izliva mržnje i gorčine, kao i svesne zlobe i progonestava!

Hrišćanima je zapovedeno da se mole za "mir Jerusalima"...

Ištite mira Jerusalimu; neka bude dobro onima koji ljube Tebe! (Psa. 122:6)

...i teše "moj narod"

Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš. (Isa. 40:1)

Ko da teši? Jevreji sami sebe? Ne, nego verni iz neobrezanja - oni kojima je Gospod uistinu Bog će to i činiti. Zašto? Za sve patnje kako one kroz koje ih je Bog proveo, tako i one koje su im hrišćani i narodi sveta naneli mimo Božje volje. "Gle, biće ih koji će se sabirati na te, ali neće biti od mene; koji se god saberu na te, pašće." (Isa. 54:15).

Ali, umesto da teše Njegov narod, oni su ga mučili i kinjili, i time su u stvari, sebe doveli do pada. O, da bi Bog dao svojoj deci iz neobrezanja da progledaju i shvate koliko su nepravdi učinili Njegovim ovčicama iz "ovog" tora (Jvn. 10:16) i koliko su kletve na sebe navukli!

Umesto zaključka

Crkva je u mnogome zanemarila, pa i potpuno okrenula leđa onome što Sveto pismo uči i upućuje u pogledu odnosa vernih u Hristu iz neobrezanja prema Izraelu i Jevrejima i time se direktno suprotstavila Gospodu. Umesto vernosti Božjoj Reči, vekovima su preovladavali prezir i mržnja koji i dan danas tinjaju u srcima i svesti mnogih. Dug je put do pomirenja, a njemu valja da prethodi duboko pokajanje i vapaj Bogu i Njegovom narodu za oproštenjem. Na nama je da načinimo prvi korak i njime verno nastavimo.

Naham, naham ami!
Tešite, tešite moj narod!
(Isa. 40:1)

Ša'alu šalom Jerušalajim!
Molite se za mir Jerusalima!
(Psa. 122:6)

Svi citati Svetog pisma su iz CHM Vuk-Daničićeve Biblije, osim ako nije drugačije naznačeno.

misaone refleksije

LEKCIJE IZ NOJINOG KOVČEGA *nepoznati autor*

- Nemoj zakasnuti na brod.
- Ne zaboravi da su svi bili u istom "čamcu". Planiraj unapred. Seti se, kada je Noje gradio kovčeg nije bilo kiše.
- Ostani vitalan, jer kada napuniš 600 godina, neko može da traži od tebe da uradiš nešto stvarno veliko.
- Ne slušaj kritičare - uradi šta mora da se uradi.

- Gradi uvek na višem nivou.
- Iz bezbednosnih razloga, uvek putuj u paru sa nekim.
- Brzina nije uvek i prednost. U kovčegu je bilo i zečeva, ali i puževa.
- Ako ne možeš pobediti ili pobeći - plutaj.
- Seti se, da je kovčeg bio izgrađen od strane amatera a Titanik su izgradili profesionalci.
- Nije važno koliko velika izgleda oluja, na drugoj strani uvek postoji duga.

Priložio: Žarko Đorđević (Novi Sad)

LJUBAV *Miodrag Zvezdanović (Leskovac)*

(1. Korinćanima 13:4-8)

Prava ljubav ima devet stvari,
i svaku od njih naš Gospod hvali.
Budi strpljiv kao što sam bio ja,
poručuje nam naš Gospod sa nebesa.
Neka dobrotu tvoju vide svi,
tako ćeš mene proslaviti.
Ne zavidi nikom ti,
jer te Bog mnogim darovima obdari.
Budi ponizan kao što sam bio ja,
i na nebu će te čekati večna nagrada.
Učtiv svagda budi,
da te vole ljudi.
Ne traži svoje, kao što nisam tražio ni ja,
jer na zemlji nam ništa ne pripada.
Ne ljuti se, ne ljuti se ti,
jer i tebi Bog mnoge grehe oprosti.
Ne uračunavaj nikome zlo,
jer Bog daje da sve ide na dobro.
Ne raduj se nikad nepravdi,
već stalno živi u Božjoj istini.
Svuda širi ljubav, veru i nadu,
i zauvek ćeš biti u Hristovom stadu.

"NAJVEĆE MATEMATIČKO ČUDO NA SVETU"

nepoznati autor

Mojsije i izraelski narod su se našli u pustinji, ali šta da radi on sa svima njima? Trebalo ih je nahraniti, a za ishranu 2 ili 3 miliona ljudi je bilo potrebno mnogo hrane.

Po mišljenju vojnog načelnika intendantske službe, Mojsiju je svakog dana trebalo 1500 tona hrane. Da li znaš da bi za dovlačenje toliko hrane svakog dana bila potrebna dva teretna voza, oba dužine od 1,5 kilometara!!

Osim toga, treba imati na umu da su se nalazili u pustinji, i da im je trebalo drva za ogrev i kuvanje. Za to je bilo potrebno nabaviti 4000 tona drva što bi značilo još nekoliko teretnih vozova dužine 1,5 km. Još samo pomisli da su oni 40 godina bili u pokretu. E, da, trebalo im je i vode. Samo za piće i pranje nekoliko sudova po osobi bi im svakodnevno trebalo 49,5 miliona litara, i teretni voz sa rezervoarima dužine 2880 metara.

I još nešto. Trebalo je da pređu Crveno more za jednu noć. Da su išli po uskom putu, u koloni po dvoje, kolona bi bila dugačka oko 1200 km i za prelazak bi bilo potrebno 35 dana i noći. Dakle, mora da je postojao prolaz u Crvenom moru koji je bio širok oko 5 kilometara tako da je moglo ići uporedo njih 5000 da bi ga za jednu noć prešli.

Ali, postojao je još jedan problem. Svaki put kada bi logorovali pri kraju dana, trebalo je pronaći zemljište veličine 1200 kvadratnih kilometara. Zamisli samo! Toliki prostor za jednu noć logorovanja.

Da li misliš da je Mojsije sve ovo izračunao pre nego što su izašli iz Egipta? Mislim da nije! Vidiš, Mojsije je verovao u Boga. Bog se umesto njega postarao za sve.

Da li misliš da Bogu predstavlja problem da se postara za sve tvoje potrebe?

"Uzdaj se u Gospoda svim srcem svojim, a na svoj razum ne oslanjaj se. Na svim putevima svojim imaj ga na umu, i on će upravljati staze tvoje. Ne misli sam o sebi da si mudar; boj se Gospoda i uklanjaj se od zla. To će doneti zdravlje telu tvome i okrepljenje kostima tvojim. Poštuj Gospoda imanjem svojim i prvinama od svega dohotka svoga; I biće pune žitnice tvoje obilja, I presipaće se vino iz kaca tvojih." (Priče 3:5-10)

Ovu priču o Mojsiju sam dobio putem maila i želeo sam da je prosledim dalje. Nakon razmišljanja o svemu što je napisano ovde i u Božijoj reči dodao sam ovaj stih iz Svetog pisma. (John Driediger)

Priložila: Nada Muzički (Beograd)

MOLITVE POZNATIH...

Bože, dao si mi zdravlje da Ti mogu služiti, a ja sam ga upotrebio za nečiste poslove. Ponovo mi šalješ bolest da me ispraviš. Ne dozvoli da ovu bolest zloupotrebim i da Te optužim zbog svoje bolesti. Loše sam upotrebio svoje zdravlje, i zbog toga si me ispravno kaznio. Ne dozvoli da zloupotrebim ovu kaznu.

Daj mi, Bože, podari mi milost i zdravlje. Dok je moje srce bilo puno ljubavi za svet i dok sam imao snage, nemilice sam se trošio na prazne poslove. Oslobodi me ove ljubavi. Učini da se radujem samo Tebi i darovima koji dolaze od Tebe. Amin. (Blez Paskal)

Moj Gospode, Gospodaru mog života, udalji od mene duha samovolje, neposlušnosti i mrzovolje. Podari mi duha poniznosti, poslušnosti i strpljenja. O, moj Gospode i Caru moj, pokaži moje slabosti, da ne osuđujem svog brata. (Efraim Sirijski)

Zasićeni smo, o Gospode, puninom Tvojih tajni, puni smo sa izvora Tvojih dobara. Šta da Ti damo za ovo beskonačno davanje? Gledamo na Tvoju milost i začuđeno uzvikujemo: O veličino bogatstva i tvoje mudrosti, o širino dobara, o nedostižna dubino milosti. Bili smo zaprljani svojim gresima, a Ti si nas očistio. Molimo te za milost da budemo oslobođeni, obasjani zorom uskrsnuća i radosni u tebi, Bože naš i naš Spasitelju. (Kiril Jeruzalemski)

Tebi istinskom suncu sveta koje nikada ne zalazi, Tebi koji ispunjavaš radošću sve što je na nebu i na zemlji, Tebi se molimo: Smiluj nam se i obasjaj naša tamna srca svojom svetlošću. Rasteraj maglu neizvesnosti i tamu greha. Učini da nam život bude bez mrlja i prolaznosti da možemo hodati u Tvojim svetlosti. Sačuvaj naša srca od tame i osposobi nas za dobra dela Tebi na slavu. Amin. (Erazmo Rotterdamski)

ODA BOGU

Gavrilo Romanović Deržavin

O, Ti što prostranstvom nemaš nigde kraja
O, Ti koji živiš u kretanju svega,
U vremena toku Ti prevećni što si,
S tri božanska lica, pa ipak bez njega!
Duh koji je svugde, duh jedini što je,
Što početka nema, a ni mesto svoje,

Kojeg niko ne zna silom uma svog,
Koji je u svemu i sve ispunjava,
A kojeg mi ljudi nazivamo Bog.

Ti uništi kaos. Pozvao si njega
Iz bezdana večnog i rediti stao
I večnosti toj si, rođenoj pre svega,
U samome sebi sve osnove dao;
Ostavivši tako samim sobom Tebe,
Sijajući tako sam sobom iz Sebe,
Ti si ona svetlost otkud svetlost vri.
Ti sve što postoji stvori jednim slovom
Ti si bio, jesi, uvek bivaćeš!

U vazдушnim onima plavim beskrajima,
Gde svetova Tvojih miliona ima
Gde se vazda množe i gde svaki sja,
I da drznem možda porediti ih s Tobom,
Jednu tačku samo svi bi bili sobom
A ništa bih, ništa predstavljao ja.

Ništa? Ali evo Ti u meni sjajiš
Svojim veličanstvom dobrota što gode,
Ti u meni, Bože, svaku sliku daješ
Kao što daje sunce u kapljici vode.
Ništa? I ja život osećam u sebi.
Večita mi žudnja podiže se k Tebi
U tvoje visine o kojima sni.

Duša mi o tebi - s puno sile žudi
Razmišlja i stalno promiče i sudi:
Ja postojim, jesam, dakle si i Ti.

Ti postojiš! To mi red prirode zbori,
Duša mi od srca tome zboru prista
Pa čim i razum taj zaključak stvori:
Ti postojiš, Bože, a ja nisam ništa!
Stvorenje sam tvoje, Bože, neizrečno,
Ja sam živa tvarka premudrosti Tvoje.
Istočnik života, dobrotvorče večni,
Ja sam i car prvi, duša duše Tvoje.
Tvojoj pravdi, Bože, potrebno je bilo,
Da bi bezdan smrti hrabro pregazio
Besmrtno mi biće, zemni oblik moj,
Da se duh mi večni smertnošću ogrne,
Ali da se smrću i opet povrne,
Oče, u besmrće, u zakriljak Tvoj.

O, Ti, nedostižni, kog ne shvata niko,
Ja znam vrlo dobro da je duše moje
Nemoćna sva mašta da bih rečju slio
Ma i senku samo veličine Tvoje,
Ali pošto smo dužni Tebi slavu viti,
Drukčije kod smrtnog to ne može biti
Nit će ikad moći to bolje da zna,
Nego samo dušom samo Tebi žudi
U Tvom raznovršću gubi se i bludi,

A zahvalna suza u oku mu sja.

SionT InBox

Postovani,

(Deo iz maila)

Zahvalan sam nasem Gospodu i Spasitelju
Isusu Hristu sto mogu da vam se javim ovom
prilikom. Od nove godine redovno dobijam E-
casopis "Sionska truba" i zaista je divno i
blagosloveno sto postoji ovakav Hrisanski
casopis i sto postoji mogucnost da vernici da
objave svoje tekstove ili da napisu nesto sto ce
druge da ohrabri i izgradi. Hvala Gospodu za
to!

Toliko za sada puno vas pozdravljamo i zelimo
vam svaki Boziji blagoslov!

Ristic Milorad (Mosa) iz Leskovca

Smešna strana

KAKO DA NAZOVEMO NAŠU CRKVU?

- Šta misliš, kada bi trebalo dati naziv našoj
crkvi, kakav bi joj odgovarao?

- Hm... Recimo, Getsemanski vrt!

- Misliš, zato što se tako revno borimo da
ostvarimo volju našeg nebeskog Oca?

- Ne, zato što se kod nas tako slatko drema...

TIŠE MALO...

"Budite tihi, ne pričajte." Govorila je učiteljica
deci iz nedeljne škole dok su ulazila u salu,
gde je još uvek trajalo bogoslužjenje.

Jedan dečak na ovo upozorenje zapita:
"Zašto nam uvek to govorite, kad ulazimo u crkvu." Neko drugo dete iz gomile na to glasno odvrati: "Jer ljudi ovde, sada spavaju, da ih ne probudimo."

MOLITVE IZ NEDELJNE ŠKOLE

Dragi Bože, u nedeljnoj školi nam pričaju šta sve ti radiš, ali, ko te menja kada ideš na godišnji odmor. - Jane

Dragi Bože, učiteljica kaže da si ti ljubomoran Bog. Pa, ja sam mislila da ti imaš sve što poželiš. - Jane

Dragi Bože, o tebi ponekad razmišljam i kada se ne molim. - Elliot

Dragi Bože, jesi li ti stvarno nevidljiv ili je to samo neki trik? - Lucy

Dragi Bože, da li si žirafu baš stvarno tako hteo da stvoriš ili se to desilo slučajno? - Norma

Dragi Bože, na venčanju koje je bilo u našoj crkvi, ljudi su se ljubili. Je li to uredu? - Neil

Dragi Bože, hvala ti za bebu, mog brata, mada sam te ja molila da dobijem kucu. - Joyce

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete dovnalodovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>